

Noc a vítr

V hospodě malujou a do kostela se nám nechce, takže od vlaku v půl jedenáctý vyrážíme do lesa rovnou. Víťa a já. A netrvá to dlouho a bavíme se o mrtvejch. Víťa sice není kdovíjak cimprlich a strašpytel, ale mrtvý lidi nějak nemá rád. A protože jsem dneska svačil talíř vtipný kaše, začínám to do něj hustit sotva vylezeme kolem statku na cestu k lesu.

"Hele, a tos věděl, co se tu dělo za třicetiletý války?" ptám se. Jen mručí jako že ne.

"To tu táhli Švédi od Plzně a dělali tu pěkný peklo," povídám. "Bylo to jednoduchý - zeptali se tě: Máš něco proti Švédům? Vypálíme ti vesnici! Nedáš krávu? Šup na strom! Dlouho se jim nikdo nepostavil. A s armádou tenkrát táhl kvartýrmajstr, kterej se ve vypalování a věšení vyžíval - jmenoval se Kristensen a nakonec dostal, co si zasloužil, protože jednou vyjel před ostatníma na průzkum terénu a kousek odsud ho umlátíl polesnej klackem. Polesnýho pověsili, hájovnu spálili a Kristensena pohřbili na hřbitově v Podhůří."

"A pointa?" ptá se Víťa.

"Pointa je ta, že od tý doby se nějak rozmnožily případy divnejch úmrtí v okolí," lakuju ho dál.

"Pocestnej jde přes les a najdou ho s rozbitou hlavou pod skalama - zabloudil a sletěl sám, nebo mu někdo pomohl? Hajnej se zblázní a vystřílí celou rodinu - bylo to z dlouhý zimy, nebo na polesí straší? Svýho času se tady říkalo Na prokletým polesí. Hodně se toho utulalo a po revoluci se toho naštěstí chytili záhadáři, takže nebylo tak těžký se jim vysmát. A korát že lidi tu prostě... umírají, no. Pamatuješ Falešnýho Jacka?"

Víťa možná přikejvl, ale protože se les kolem nás sestoupil dohusta, šlapal už touhle dobou za mnou. Cesta vedla do mírnýho kopečka a přes nízký hřeben nám foukal do obličeje sludenej vítr. "Uhm-m," udělá Víťa místo odpovědi a zašramotí kámen, jako by zakopl.

"Tak ten mi říkal, že tady jednou viděl něco hodně divnýho," pokračuju. "Prej takhle šel na vandr - zrovna jako jdeme my - a proti hřebenu viděl chlapa. Akorát že ten chlap měl půl hlavy, belhal se jako mátoha a táhl z něj divnej smrad. Naštěstí Jacka nezahlédl a ten měl dost rozumu na to, aby se spakoval a odpálil na druhou stranu."

Chvilku je ticho a já myslím na Falešnýho Jacka. Byl to ochlasta od Boha, ale od jistý chvíle zvednul stavidla a propracoval se k nádhernýmu selhání jater rekordní rychlostí. Že by si mohl fatální Kristensen udělat další zářez na pažbě ne tím, že někoho shodil ze skály, ale tím, že by mu proklel játra?

"Osobně si myslím, že je to pitomost," povídám a šlapu dál. "Jack byl ožralej a kdo ví, co viděl. Navíc je to čtyři sta let, co see tu po kraji potloukal nějakej Kristensen a kdo ví, jak se to vůbec celý seběhlo - jestli to není akorát nějakej další Hágén."

Za zádama se mi ozve další zamručení. Je čas na krátkou pauzičku. Právě jsme se přehloupli přes hřeben a vítr se do nás opíru zezadu. Strkám do pusy cigaretu a šátrám po sirkách v kapse. A najednou cítím takovej divnej lepkavej smrad, jako by někdo smíchal syrovou hlínu, zaschlou krev a špatný svědomí.

A dochází mi, že mě nakonec dohnalo to, co jsem si sám vymyslel. Bez ohledu na to, že jsem si ho vybájl až po poslední tkaničku na košili, někde cestou Víťa zmizel a za mnou šel Kristensen. A že jakmile se otočím a podívám se na něj, bude dost opravdovej na to, aby mě tu zítra, pozejtří nebo o něco později někdo našel s vypálenou sirkou v ruce studenýho.

Noc a vítr + Na plovárne

Napsal uživatel Robert Čapek - Farář + Jaroslav Šlejmar - Kutloch
Pátek, 23 Listopad 2007 04:00

Sfoukávám sirku, natáhnu kouř do plic a otočím se.

Robert Čapek - Farář, Nehvizdy

3. místo v próze oldpsavců

Trapsavec 2007

Na plovárně

Ženy básníků

- ostražité lučištnice

vartují na baštách zabraných území

zatímco na širých pláních léta

dávno už vzňaly se

hunské ohně dobyvačných panen

Jen slunce to ví

když v poledne zlehounka klade se na vlny

když zlatými prsty

hladí holkám

zmáčené čtverečky bavlny

Jaroslav Šlejmar - Kutloch, Rokycany

2. místo v poezii oldpsavců

Trapsavec 2007